

ใบความรู้ที่ ๗ เรื่อง เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย
หน่วยเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง รู้รักษ์ หลักภาษา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๘ เรื่อง วรรณยุกต์ผันอักษร
รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ลักษณะและประเภทของเสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์เป็นเครื่องหมายแสดงระดับเสียงสูงต่ำในภาษา คำที่มีรูปพยัญชนะและสระเหมือนกันถ้าเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน จะทำให้คำนั้นมีความหมายต่างกัน เช่น

นา	น่า	น้ำ		
ปา	ป่า	ป่า	ป้า	ป่า
ไซ	ไซ	ไซ้		
เรือ	เรือ	เรือ		

เสียงวรรณยุกต์จะปรากฏทุกครั้งเมื่อมีการออกเสียง คำไทยทุกคำจะปรากฏเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่ด้วยเสมอ คำบางคำมีรูปวรรณยุกต์กำกับหรืออาจจะไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับอยู่ก็ได้ วรรณยุกต์มี ๔ รูป ๕ เสียง ดังนี้

รูปวรรณยุกต์		⏏	๒	๓	+
เสียงวรรณยุกต์	เสียงสามัญ	เสียงเอก	เสียงโท	เสียงตรี	เสียงจัตวา

ตารางจำแนกเสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์	ระดับเสียง	ตัวอย่าง	หมายเหตุ
สามัญ	ปานกลาง มีระดับเสียงคงที่	กิน ทอง ลืม ยำ	ไม่มีรูปวรรณยุกต์แทนเสียง
เอก	ต่ำสุด มีเสียงคงที่สม่ำเสมอ	เก่ง ผ่า หนัก สุข	บางคำไม่มีรูปวรรณยุกต์
โท	ตอนต้นเป็นเสียงสูงปลายเสียงเปลี่ยนระดับเป็นเสียงต่ำ	ใกล้ ข้า ค่า ช่าง มาก นาบ	บางคำมีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ แต่มีเสียงวรรณยุกต์โท บางคำไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ
ตรี	สูง	โตะ จ๊ะ กี้ รัก คิด น้อง ไว้ ไซ้	บางคำมีรูปวรรณยุกต์กำกับและบางคำใช้รูปวรรณยุกต์โทแต่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี
จัตวา	ตอนต้นเสียงต่ำตอนปลายเสียงเปลี่ยนระดับเสียงที่สูงขึ้น	แจ้ว กว๋ยเตี้ยว เหลือง เขี้ยว	บางคำไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ

จากตารางข้างต้น จะเห็นคำว่า คำไทยทุกคำต้องมีเสียงวรรณยุกต์กำกับเสมอ เสียงบางเสียงอาจมีรูปหรือไม่มีรูปก็ได้